

Arrest

nr. 251 710 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 (3^e verdieping)
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER, loco advocaat P. DE WOLF, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 16 juni en 28 juli 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de kolonie Amatepec in Soyapango. De laatste drie jaar voor uw vertrek heeft u gewoond in Santa Tecla. U bent ongehuwd en

kinderloos. Uw ex-vriendin beweert wel dat u de vader bent van haar kind. Voor uw vertrek uit El Salvador werkte u in een winkel in Santa Tecla. In april 2016 vocht u tijdens een voetbalmatch in uw kolonie in Soyapango met een jongen van de andere ploeg, genaamd [L.]. Hierbij raakte [L.] gewond in het aangezicht.

Twee uur later arriveerden zeven bendeleden van de bende 18. Ze zeiden dat u het verknald had omdat [L.] de broer is van een bendelid in de gevangenis. U werd daarop gedurende 18 seconden in elkaar geslagen door de mannen.

Drie maanden later werd de broer van [L.], [D.], vrijgelaten uit de gevangenis. U ontmoette [D.] de eerste keer eind juni 2016. Hij wilde uw gezicht zien om te weten wie zijn broer had geslagen.

In juli 2016 werd u zes keer geslagen door bendeleden van de 18 terwijl [D.] toekeek. Drie keer daarvan kwamen de bendeleden eerst naar uw huis omdat ze u niet op straat vonden. Omdat ze niet wilden dat uw moeder erachter kwam dat ze u wilden slaan zeiden ze dat u moest meekomen omdat er iemand naar u vroeg of omdat er een voetbalmatch werd gespeeld.

Nadien ging u met vrienden uit in een discotheek in San Salvador. Daar waren ook een aantal leden van de bende 18 aanwezig, waarvan twee uit uw regio. Er werd gevochten en met glazen gegooid en een aantal personen waren vertrokken zonder te betalen. De eigenaar wilde dit geld recupereren via personen afkomstig uit de sectoren van de bendeleden die aanwezig waren. Ook u en uw vrienden zouden een deel moeten betalen.

De daaropvolgende maandag werd u opgedragen om die volgende donderdag om negen uur 's avonds naar een vergadering te komen in één van de 'destroyer' huizen van de bende 18 om te bespreken hoeveel jullie elk zouden moeten betalen.

Twee dagen voor deze vergadering kwam u uw voormalige studiegenoot [M.] tegen op de bus. [M.] is tevens lid van de bende 18 en waarschuwde u dat u zich daar niet moest vertonen omdat ze u zouden meenemen naar het voetbalveld waar u had gevochten met Luis en dat ze u daar zouden vermoorden. Hijzelf zou ook moeten meedoen aan de executie.

Die donderdagmorgen bent u naar het werk vertrokken en niet meer teruggekeerd naar uw kolonie Amatepec. U verhuisde naar de zus van uw stiefvader in Santa Tecla. De straatjes werden hier gecontroleerd door de rivaliserende bende MS.

U werd die avond gebeld door al uw vrienden, maar u beantwoordde hun oproepen niet. Ook uw neef belde u op om te vragen waarom u niet naar die bijeenkomst bent gegaan. Hierna belden de bendeleden u op om u te bedreigen en om te zeggen dat u moest terugkeren.

In mei 2017 begon u te werken in een winkel in Santa Tecla. Daar kwam in oktober 2017 een man werken die u kende uit uw kolonie Amatepec, genaamd [M.]. U had gezien dat [M.] in Amatepec de hele tijd rondhing met leden van de bende 18. Hierna merkte u dat [M.] u begon te bespioneren op uw werk omdat hij steeds belde en naar u wees. Van februari tot augustus 2018 kreeg u één keer per maand telefoontjes van de bendeleden op het telefoonnummer van uw werk. Ze zeiden dat u moest terugkeren. Zo niet, zouden ze uw moeder aanvallen. Na augustus 2018 werd u nog ongeveer drie keer per maand gebeld door de bendeleden, maar toen nam u niet meer op omdat u het beu was altijd dezelfde bedreigingen te horen.

Naar aanleiding van deze bedreigingen vroeg u uw baas om u thuis te komen ophalen en af te zetten. Later vroeg u hem of hij met de andere bazen zou spreken om uw opzegperiode te laten vallen, of een gedeelte daarvan, zodat u met dat gedeelte van uw ontslagvergoeding de kans zou krijgen om te kijken hoe u weg zou geraken. Dit werd toegelaten. U bent de laatste keer gaan werken op 23 juni 2019.

Nadat u was gestopt met werken werd uw moeder achtervolgd. Zij merkte dit echter zelf niet. U werd zelf ook gevolgd door de bendeleden die zich langs de hoofdstraat van uw kolonie verplaatsen in Uber taxi's afkomstig uit de kolonie Amatepec. Wanneer u hen zag, liep u een straatje in waar ze u niet konden volgen omdat de straatjes werden gecontroleerd door de rivaliserende bende MS. De bendeleden van de 18 hebben u echter niet gezien, anders zou u het niet meer kunnen navertellen.

Op 15 augustus 2019 boekte u in een reiskantoor uw vliegtuigticket naar België.

Op zaterdag 21 september 2019 was u zich om half zeven 's avonds aan het omkleden voor een voetbalmatch op de parking van een voetbalveld in Santa Tecla. Drie mannen stapten uit een zwarte auto met geblindeerde ruiten en kwamen naar u toe. Eén van hen hief zijn T-shirt omhoog en toonde zijn pistool en zei dat hij de woordvoerder was van de bende 18. Deze vertelde u dat als u niet zou teruggaan naar waar u woonde ze uw moeder zouden vermoorden. U stelt dat ze u daar initieel vermoedelijk ter plekke wilden doden, maar omdat er daar een voetbalplein was en er wagens in en uit de parking reden zou het hen meer dan waarschijnlijk niet gelukt zijn om te vluchten.

U diende op 27 september 2019 een klacht in met de bedoeling in België een bewijs te hebben dat u bedreigd bent geweest.

Op 27 oktober 2019 verliet u El Salvador. Op 28 augustus 2019 maakte u een tussenlanding in Panama en Spanje, om dezelfde dag België in België te arriveren. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2019.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u de dood. Niet noodzakelijk bij aankomst, maar gezien de situatie in El Salvador dat vergeven is van bendes. Ook zou u geen werk hebben en niet weten waar u zou moeten gaan wonen omdat de twee plekken waar u woonde al bij de bendeleden gekend zijn.

U legt volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 13 augustus 2019, een identiteitskaart op uw naam dd. 13 augustus 2019, een kaart van een levensverzekering op uw naam, een kaart van het ministerie van financiën op uw naam, een kopie van een klacht bij de politie dd. 27 september 2019, een kopie van het reservatiedocument van uw vliegtuigtickets dd. 15 augustus 2019 en 11 fotokopieën van uw tatoeages.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw problemen begonnen in april 2016 toen u in de kolonie Amatepec tijdens een voetbalmatch had gevochten met een speler van de andere ploeg, genaamd [L.], en wiens broer een bendeleader van de bende 18 is. Twee uur later kwamen er zeven bendeleden om u te slaan (CGVS 1 dd. 16.06.2020, p. 10 & 13). Nadat u reeds werd geslagen door de bendeleden ging u met vrienden naar een discotheek in San Salvador waar ook bendeleden van de 18 aanwezig waren (CGVS 1, p. 10). Een aantal personen zijn toen vertrokken zonder te betalen waardoor uw vrienden en u een deel van hun rekening zouden moeten betalen (CGVS 1, p. 10). Sindsdien wil de bendeleader [D.], die de broer is van [L.], u vermoorden (CGVS 2 dd. 28.07.2020, p. 13).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts weinig weet over de persoon die u zou willen vermoorden, met name [D.]. Zo bent u niet op de hoogte van de volledige naam van [D.] of diens broer [L.] (CGVS 1, p. 13 ; CGVS 2, p. 11). U weet niet uit welke wijk de familie van [D.] afkomstig is of waarom zij in de kolonie Amatepec kwamen wonen (CGVS 1, p. 10 ; CGVS 2, p. 12 & 13). Verder kan u niet zeggen hoe lang [D.] al lid was van de bende 18, noch hoe lang hij al leider is van de bende in uw kolonie (CGVS 2, p. 12). Tenslotte bent u niet in staat te vertellen wat [D.] zijn concrete bezigheden zijn binnen de bende. U komt namelijk niet verder dan te stellen dat hij de woordvoerder van de bende binnen de kolonie is (CGVS 2, p. 12). Voorgaande onwetendheden zijn des te vreemder gezien [D.] volgens uw verklaringen de woordvoerder of leider was van de kolonie Amatepec (CGVS 2, p. 12). Nochtans is dit dezelfde kolonie waar u verschillende jaren heeft gewoond (CGVS 1, p. 4). Aangezien er

redelijkerwijze kan worden verwacht dat u iets meer zou weten over uw vervolger, ondermijnen bovenstaande onwetendheden reeds de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw verklaringen dat u samen met vrienden naar een discotheek bent gegaan, dient opgemerkt te worden dat dit gedrag niet getuigt van een ernstige vrees in uw hoofde. U verklaart namelijk dat het in El Salvador typisch is dat discotheeken en cafés door de bendes worden beheerst en dat men er niet zomaar naartoe kan als het van een rivaliserende bende is (CGVS 1, p. 10). Daarnaast stelt u dat de uitbater van de discotheek zelf ook een bendelid was en dat er nog een aantal andere bendeleden aanwezig waren waaronder twee bendeleden die u kende uit de kolonie Amatepec (CGVS 1, p. 10 & 16). Er dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u, nadat u werd geslagen in juli 2016, een discotheek bezocht die onder controle is van de bende 18 terwijl u terzelfder tijd al problemen heeft gehad met deze bende. Immers, u werd voordien al een aantal keer geslagen door bendeleden van de 18 (CGVS 1, p. 10; CGVS 2, p. 13).

Verder verklaart u dat u [D.] zijn aandacht trok na het incident bij de discotheek en dat hij hierna besloot dat u moest sterven omdat hij beseftte dat u het verdroeg dat u geslagen werd (CGVS 2, p. 12). U verklaart ook dat [D.] u gedood wilde zien worden op de plek waar u had gevochten met zijn broer [L.] (CGVS 1, p. 15).

Vooreerst dient hieromtrent te worden vastgesteld dat u uw problemen naar aanleiding van het incident bij de discotheek niet heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans was dit incident de aanleiding voor de bende 18 om u te willen vermoorden. Bijgevolg is dit nalaten zwaarwichtig en ondermijnt het de geloofwaardigheid van deze verklaarde problemen.

Verder dient opgemerkt te worden dat het opmerkelijk is dat [D.] pas na het incident in de discotheek besloot dat u moest sterven gezien hij reeds verschillende malen voordien de kans heeft gehad om u te laten vermoorden, met name al die keren dat hij u in elkaar liet slaan. Het bovenstaande ondermijnt uw verklaarde vrees om te worden vermoord door [D.].

Er dient alsook opgemerkt te worden dat de bende 18 u na het incident in de discotheek in 2016 op geen enkel ogenblik ernstige schade heeft berokkend in Santa Tecla noch werd u tegen uw wil naar Soyapango gevoerd. Nochtans wisten ze waar u werkte en had uw collega [M.] - die sinds oktober 2017 samen met u in dezelfde winkel werkte - van de bendeleden de opdracht gekregen u in het oog te houden en te controleren via welke weg u zich naar het werk verplaatste zodat ze u daar iets konden aandoen (CGVS 2, p. 5 & 6). Bijgevolg hadden de bendeleden u reeds veel eerder dan 21 september 2019 kunnen benaderen en u iets kunnen aandoen indien ze dit zouden hebben gewild.

Gevraagd waarom de bende 18 u niet heeft kunnen doden nadat [M.] u bijna twee jaar had bespioneerd, repliceert u dat [M.] ook nachtshiften had waardoor hij u niet altijd kon bespioneren en soms een maand moest wachten tot hij terug de dagshift had (CGVS 2, p. 6). Geconfronteerd met de stelling dat als men u zou willen vermoorden men dat - ondanks dat shiftensysteem - na twee jaar toch al gedaan zou hebben, antwoordt u dat ze u in de regio waar u werkte niet rechtstreeks konden raken (CGVS 2, p. 6). Dit is echter een louter blote bewering die niet verenigbaar is met uw verklaring dat [M.], die aan de bende 18 gelieerd was, u bespioneerde en u in het oog hield via welke weg u zich verplaatste naar het werk (CGVS 2, p. 5), hetgeen logischerwijze met zich meebrengt dat [M.] u achtervolgde in de straten waardoor het mogelijk was om u iets aan te doen indien ze dit zouden hebben gewild.

Daarenboven is het merkwaardig dat u 20 maanden op dezelfde plaats als [M.], die gelieerd is aan de bende 18 (CGVS 1, p. 11 ; CGVS 2, p. 4 & 5), bent blijven werken. [M.] is er namelijk beginnen werken rond oktober 2017 (CGVS 2, p. 5). U heeft er gewerkt van mei 2017 tot 23 juni 2019 (CGVS 1, p. 5). Geconfronteerd met de vaststelling waarom u nog tot juni 2019 heeft gewerkt op een plaats waar ook een bendelid van de 18 aanwezig was, stelt u dat hij geen bendelid was maar een medewerker van de bende, meer bepaald een postvatter die u bespioneerde en in het oog hield via welke weg u zich verplaatste naar het werk (CGVS 2, p. 5). Deze verklaring is niet afdoende aangezien [M.] minstens gelieerd is aan de bende 18 waardoor uw gedrag – met name blijven werken in de winkel samen met [M.] – niet verenigbaar is met de ernst van uw verklaarde vrees en uw verklaring dat [M.] u bespioneerde om u iets te kunnen aandoen (CGVS 2, p. 5 & 6).

Wanneer u deze vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u volledig naast de vraag door te stellen dat u door zijn gebaren wist dat hij een medewerker van de bende was en dat de tolvrije zone in Santa

Tecla waar uw werk was gevestigd vooral onder de controle is van MS, wat wil zeggen dat de bende 18 daar niet rechtstreeks terecht kan om u iets aan te doen (CGVS 2, p. 5 & 6). Echter, ook hiermee heeft u geen afdoende uitleg gegeven voor de vaststelling dat u tot juni 2019 bent blijven werken in de winkel.

Betreft uw verklaringen dat u zes dreigtelefoontjes kreeg op uw werk, met name van februari 2018 tot augustus 2018 (CGVS 2, p. 7), dient opgemerkt te worden dat deze gebeurtenissen an sich niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U werd immers nooit het slachtoffer van fysiek geweld, de bedreigingen waren louter verbaal van aard (CGVS 2, p. 6 & 7). Deze elementen kunnen echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat u over deze dreigtelefoontjes niets heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit nalaten is opmerkelijk.

Omtrent uw verklaring dat de bendeleden u volgden in Uber taxi's afkomstig uit de wijk Amatepec (CGVS 2, p. 3, 9 & 10), dient te worden vastgesteld dat het een louter blote bewering betreft die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. U verklaart dat het volstond om het merk van de auto te zien om een taxi uit de kolonie Amatepec te herkennen (CGVS 2, p. 10). Gevraagd wat er zo speciaal was aan deze wagens dat u deze zo snel kon herkennen, antwoordt u dat het geen gele taxi's waren maar particuliere taxi's van Uber chauffeurs (CGVS 2, p. 10). Het voorgaande is opmerkelijk daar er uiteraard veel auto's van hetzelfde merk rondrijden in Santa Tecla en Soyapango.

Betreft uw verklaring dat de bendeleden na uw ontslag uw moeder begonnen te achtervolgen om te zien of zij wist waar u was, verklaart u dat uw moeder dit zelf niet merkte (CGVS 1, p. 12; CGVS 2, p. 3). Gevraagd hoe u weet dat ze uw moeder volgden zonder dat ze dit zelf wist, repliceert u ontwijkend door te stellen dat ze u enkel op het werk via Mario wisten te lokaliseren maar ze niet exact wisten waar u woonde, waardoor ze uw moeder begonnen te achtervolgen in de buurt waar u woonde en kwamen bespioneren of u daar langs wandelde (CGVS 2, p. 9). U voegt toe dat dat de enige uitleg is die u er aan kan geven omdat er een hele periode was dat u en uw moeder elkaar niet zagen waardoor er geen andere logica is dan dat ze uw moeder aan het bespioneren waren (CGVS 2, p. 9). Bijgevolg is uw verklaring dat bendeleden uw moeder achtervolgden, een louter blote verklaring die helemaal niet wordt gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. Ook uit uw latere verklaring blijkt dat de achtervolging van uw moeder door bendeleden slechts een blote bewering van u is. U stelt later namelijk nogmaals dat u afleidt dat ze uw moeder achtervolgden omdat de bendeleden wisten in welke kolonie u woonde en uw moeder de enige persoon was die u bezocht (CGVS 2, p. 10).

Tevens moet worden opgemerkt dat uw moeder nog steeds op hetzelfde adres woont in Soyapango (CGVS 1, p. 4). Sinds uw vertrek heeft zij geen problemen meer gekend met bendeleden (CGVS 2, p. 10 & 11). Nochtans hebben bendeleden ermee gedreigd uw moeder aan te vallen als u niet zou terugkeren naar de kolonie Amatepec (CGVS 2, p. 8). Verder dreigden ze ermee haar te folteren en hiervan een video naar u op te sturen (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 11).

Over het incident op zaterdag 21 september 2019 waarbij u werd aangesproken door drie leden van de bende 18 op de parking van het voetbalveld in Santa Tecla (CGVS 1, p. 12), dient opgemerkt te worden dat u verklaart dat ze u daar ter plekke wilden doden, maar gezien het daar de parking van een voetbalplein was waar er wagens in en uit reden zou het hen meer dan waarschijnlijk niet lukken om te vluchten waardoor ze gevangen genomen zouden worden (CGVS 1, p. 12 & 13). Echter, dit is een louter blote bewering.

Inzake de gebeurtenissen op 21 september 2019 en de daaropvolgende periode tot uw vertrek uit El Salvador op 27 oktober 2019, dient evenzeer vastgesteld te worden dat uw gedrag niet getuigt van een ernstige vrees. Zo ging u op 21 september 2019 voetballen op een voetbalplein vlakbij uw huis in de kolonie (CGVS 1, p. 12). Nochtans verklaart u dat de leden van de bende 18 wisten in welke kolonie van Santa Tecla u leefde (CGVS 2, p. 10). Geconfronteerd met het bovenstaande reageert u dat men reeds bang kan zijn maar dat dat niet wil zeggen dat men niet mag genieten van de dagen en van de weinige

dagen die nog resten (CGVS 2, p. 15). Dergelijk gedrag getuigt allerminst van een ernstige vrees in uw hoofde.

Nadat u op 21 september 2019 werd benaderd door de bendeleden, verklaart u dat u zich direct thuis bent gaan verstoppen en de kolonie zelfs niet meer verlaten heeft omdat de plek waar u werd bedreigd vlakbij uw woning was, waardoor u uw woning niet durfde te verlaten (CGVS 2, p. 14 & 15). Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat u op 27 september 2019 wel nog een klacht bent gaan indienen (document 5). Nochtans was deze aangifte niet noodzakelijk voor het ontvluchten van uw land en verklaart u deze aangifte te hebben ingediend omdat u niet met lege handen naar België wilde komen omdat men dan misschien zou zeggen dat u alles had verzonnen (CGVS 2, p. 3 & 14). Ook dit gedrag getuigt niet van een ernstige vrees in uw hoofde.

Daarnaast verklaart u dat u uw baas vroeg of hij met de andere bazen zou spreken om uw opzegperiode volledig of gedeeltelijk te ontzien zodat u maar een gedeelte moest uitzitten en een gedeeltelijke ontslagvergoeding zou krijgen opdat u de kans zou krijgen om te kijken hoe u weg zou geraken (CGVS 1, p. 11 & 12). Het voorgaande werd goedgekeurd (CGVS 1, p. 12). U ging de laatste keer gaan werken op 23 juni 2019 (CGVS 1, p. 5). Het is opmerkelijk dat u aan uw baas vroeg om sneller te stoppen met werken, gezien u uw reis naar België pas heeft geboekt op 15 augustus 2019 (CGVS 1, p. 7; document 6), en El Salvador heeft verlaten op 27 oktober (document 6). Hiermee geconfronteerd reageert u dat de bedreigingen er een hele tijd waren doorheen het jaar (CGVS 2, p. 3). U herhaalt dat de laatste bedreiging dateert van 21 september 2019 en stelt dat u sinds maanden eerder al aan het uitkijken was naar welk land u zou gaan (CGVS 2, p. 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat het redelijk is om te verwachten dat u gezien uw verklaarde vrees zo snel mogelijk het land had proberen verlaten. Voor 15 augustus 2019 ondernam u echter geen enkele poging om het land te verlaten (CGVS 1, p. 10, 11 & 12).

Er dient geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de

Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort, uw identiteitskaart, uw kaart van een levensverzekering en de kaart van het ministerie van financiën bevatten enkel informatie over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat. De kopie van de klacht die u neerlegde bij de politie dd. 27 september 2019 bevat louter uw

verklaringen over de verklaarde gebeurtenissen op 21 september 2019 en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde. De kopie van het reservatiedocument van uw vliegtuigtickets dd. 15 augustus 2019 bevat louter informatie over uw reisroute. De 11 fotokopieën van uw tatoeages bevatten enkel beelden van de verscheidene tatoeages die u heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze aan de hand van volgend betoog te weerleggen.

Betreffende de identificatie van de daders van vervolging, werpt verzoeker op dat de verwerende partij uit het oog verliest dat de bendeleden vaak aliassen gebruiken of zich alleen laten benoemen door hun achternaam. Nooit zal een bendelid zijn volledige identiteit te kennen geven aan niet-bendeleden of, nog minder, aan de slachtoffers van vervolging uitgevoerd door de bende. Hij benadrukt hierbij dat hij een uitstekende kennis heeft van de bende in het algemeen.

Betreffende het incident in de discotheek herinnert verzoeker eraan dat El Salvador reeds sinds jaren wordt geteisterd door bendegeweld. In die context tracht de bevolking (vooral de jongeren) toch het leven voort te zetten, hoewel dit bijzonder wordt bemoeilijkt door de aanwezigheid van de bendes. Dit is, zo stelt verzoeker, de reden waarom hij, alleszins voor de verhuis naar Santa Tecla en voor de achtervolging en het bespioneren op het werk, niet ophield met zijn publieke leven en zich naar een discotheek begaf met vrienden. Hij vervolgt dat er ook vijf collega's van het werk aanwezig waren waardoor men zich kan inbeelden dat de sociale druk groot was om te gaan. Ook stelt hij: *“Dit is ook deel van zijn karakter: hij is eerder roekeloos en verkiest vrije tijd boven veiligheid.”* Onder verwijzing naar het UNHCR Handbook wijst verzoeker er nog op dat eenieder op een verschillende manier reageert op bedreigingen en eenieder voorzorgsmaatregelen neemt en zich beschermt op zijn eigen manier, afhankelijk van hoe hij de zaak percipieert.

Betreffende het optreden van de bende na het incident in de discotheek wijst verzoeker erop dat de bendes vooreerst verkiezen iemand te achtervolgen, meermaals in elkaar te slaan, in het oog te houden en te controleren, om eventueel na te gaan of ze die persoon op een bepaalde manier kunnen gebruiken voor hun business. Deze manier van doen sluit volgens verzoeker uit dat het slachtoffer van vervolging meteen zou worden vermoord in geval van een misstap. Dit verklaart eveneens het controleren en in het oog houden gedurende een bepaalde termijn.

Betreffende de bedreigingen op het werk, benadrukt verzoeker dat Santa Tecla zich bevond in een regio gecontroleerd door de rivaliserende bende MS-13, wat als gevolg had dat Barrio 18 meer moeilijkheden had om zich in die regio te begeven, reden waarom de opvolging en controle van verzoeker gebeurde via zijn collega, die niet formeel bendelid was van Barrio 18 maar een 'persoon die zaken voor de bende regelde', waardoor voor hem de toegang tot de regio minder werd bemoeilijkt. Hij onderlijnt dat dit geen blote bewering is, maar een geografisch gegeven en een realiteit die kan worden nagegaan op basis van objectieve informatie.

Betreffende het feit dat hij werd achtervolgd door taxi's merkt verzoeker op dat bendeleden die in Uber taxi's en/of zwarte wagen met geblindeerde ramen circuleren, een frequent gegeven zijn in El Salvador,

gezien het taxisysteem één van de manieren is om het geld wit te wassen maar ook hét ideale slachtoffer is voor de renta. Hij wijst erop dat hij eveneens duidelijk heeft gemaakt dat hij de taxi's herkende door de stickers die erop werden geplakt te bekijken; het is dus niet enkel door de taxi's te zien, zoals verwerende partij laat uitschijnen.

Betreffende het feit dat zijn moeder werd achtervolgd, volhardt verzoeker in zijn verklaringen: *"Voor verzoeker is het duidelijk, ze wisten dankzij zijn collega waar hij werkte maar dienden zijn moeder te achtervolgen om na te gaan waar hij woonde (GV2 p. 3)."*

Betreffende het incident van zaterdag 21 september 2019, herhaalt verzoeker dat El Salvador sinds jaren wordt getroffen door hevig bendege geweld waarin, vanzelfsprekend, de bevolking angstig is, maar een deel hiervan niet anders kan doen dan verder het publieke leven te leiden (zoals bv. jongeren). Hij verwijst eveneens opnieuw naar het subjectieve gegeven van iemands gedrag; waar hij eerder roekeloos reageert, had een andere persoon met een ander karakter misschien de situatie anders aangepakt. Verzoeker benadrukt dat hij voetbal als één van zijn hobby's beschouwt; hier is ook zijn probleem begonnen en hij is daar niet mee gestopt. Dit neemt niet weg, zo vervolgt hij, dat hij een serie aan voorzorgsmaatregelen heeft genomen die de ernst van het risico aantonen. Wat verder in het verzoekschrift somt hij op:

- hij is niet naar de bijeenkomst van Barrio 18 gegaan (na het incident in de discotheek);
- hij is verhuisd van Amatepeq naar Santa Tecla (zone gecontroleerd door een andere bende dan de bende Barrio 18);
- hij ging zijn moeder een tijdje niet meer bezoeken om niet op te vallen en te moeten terugkeren naar Amatepeq;
- hij veranderde van telefoonnummer;
- hij heeft een klacht ingediend, in een andere kolonie, ver verwijderd van Soyapango (Santa Tecla), net voor zijn vertrek om repercussies van de bende, die samenwerkt met de politiediensten, ten gevolge van die aangifte te vermijden;
- hij riep de hulp in van zijn baas;
- in samenspraak met zijn baas deed hij alsof hij ontslagen werd van zijn werk;
- hij zag zijn moeder niet meer de laatste weken tot op de dag van zijn vlucht.

Betreffende de stopzetting van het werk, wijst hij op het volgende:

"Het feit dat verzoeker trachtte zo snel mogelijk te stoppen met werken om zich vooreerst niet in gevaar te brengen en vervolgens alles in zijn werk stellen om het land te verlaten is eerder een voorzorgsmaatregel en een aanwijzing die de ernst van de vrees aantoont.

Verzoeker stopte daadwerkelijk met werken op 23.06.2020 waarna hij ongeveer een maand en een half later een reis boekte naar België (het feit dat de vlucht pas in oktober was gepland kan niet kwalijk worden genomen aan verzoeker, dit ligt alleen aan de logistiek van de luchtvaartmaatschappij).

Verwerende partij kan niet ernstig aanhalen dat een maand en een half een buitensporig lange tijdspanne is om een reis voor te bereiden die uiterst kostelijk is en veelvuldige organisatorische inspanningen vraagt. Bovendien diende verzoeker het nodige geld hiervoor te verzamelen.

Verder benadrukt men dat de laatste bedreiging plaatsvond op 21.09.2019, waardoor men kan stellen dat het vertrek van verzoeker zeer kort na de laatste bedreiging plaatsvond.

Verzoeker herhaalt ook dat zijn eerste stap was om Soyapango te verlaten en zich in Santa Tecla te gaan vestigen. Dit was zijn eerste poging om de situatie te verbeteren, vooraleer een vertrek uit het land nodig was. Toen bleek dat dit niet voldoende was ondernam hij de stappen om het continent te verlaten. In die zin kan hem niet kwalijk genomen worden dat hij niet reeds het land verliet na de eerste slagen en verwondingen in Soyapango. Hij ondernam in eerste instantie een verhuis naar een andere kolonie in de poging zijn veiligheid te verzekeren (GV2 p. 3)."

Betreffende het niet laten aantekenen van bepaalde elementen van het relaas in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), laat verzoeker gelden dat het verhoor bij de DVZ zelden in de ideale omstandigheden plaatsvindt waardoor a posteriori tegenstrijdigheden of lacunes niet dienstig tegen hem kunnen worden gebruikt. Bovendien wordt er tijdens deze verhoren aan asielzoekers voortdurend gevraagd om het kort te houden, waardoor verzoeker geen melding heeft kunnen maken van elk van de relevante gebeurtenissen (en in zijn dossier zijn er een aantal). Voor het overige herinnert hij eraan dat de verklaringen afgelegd op de DVZ niet tegen hem kunnen worden gebruikt aangezien hij tijdens dit verhoor niet werd bijgestaan door een advocaat (en hem het recht hiertoe werd ontzegd).

Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij tal van tatoeages heeft op zijn lichaam. Hij gaf aan dat hij hierdoor nog geen problemen heeft gekend. Echter men kan volgens hem niet uitsluiten dat, rekening houdend met de problemen die zich hebben voorgedaan in het verleden en het gegeven dat reeds andere Salvadoranen na deportatie problemen hebben gekregen door hun tatoeages, dat dit geen probleem zal vormen voor hem. Verzoeker citeert in dit verband uit landeninformatie.

Verzoeker haalt tevens informatie aan omtrent de algemene situatie in El Salvador waaruit het gewelddadig optreden blijkt van verschillende omnipresente bendes.

Hij voegt hieraan toe dat het feit dat hij een tijdlang in België (Europa) heeft verbleven en een asielrelaas gelinkt aan één van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en deze zodus heeft beschuldigd van wandaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer.

Hij vraagt tot slot om het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker onder verwijzing naar landeninformatie op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 5 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020;
- COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat.

Zijn problemen zouden zijn begonnen in april 2016 toen hij in de kolonie Amatepec in Soyapango tijdens een voetbalmatch zou hebben gevochten met een speler van de andere ploeg, genaamd L., en wiens broer, D., een bendeleider van de bende Barrio 18 is. Twee uur later zouden er zeven bendeleden zijn gekomen om hem te slaan. In juli 2016 zou verzoeker nog eens zes keer geslagen zijn door bendeleden van Barrio 18 terwijl D. toekeek. Verzoeker zou daarna met vrienden naar een discotheek in San Salvador zijn gegaan waar ook bendeleden van Barrio 18 aanwezig waren. Een aantal personen zou toen zijn vertrokken zonder te betalen waardoor verzoeker en zijn vrienden een deel van hun rekening zouden hebben moeten betalen. Sindsdien zou de bendeleider D., die de broer is van L., verzoeker willen vermoorden.

Verzoeker zou zijn verhuisd naar Santa Tecla, waar de rivaliserende bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) de controle uitoefent, maar ook daar zou hij zijn gevisieerd door Barrio 18. Sinds oktober 2017 zou hij worden bespioneerd door een man afkomstig uit zijn kolonie Amatepec, vermoedelijk gelieerd aan Barrio 18, en zou hij van februari tot augustus 2018 dreigtelefoontjes van de bendeleden hebben gekregen waarbij ze dreigementen uitten ten aanzien van zijn moeder. Naar aanleiding van deze bedreigingen nam hij ontslag; de laatste keer is hij gaan werken op 23 juni 2019. Op 25 augustus boekte hij zijn vliegtuigticket naar België. Op 21 september 2019 zou hij zijn benaderd door gewapende bendeleden van Barrio 18. Ze zouden hebben gedreigd zijn moeder te vermoorden als hij niet zou terugkeren. Verzoeker vermoedde dat ze hem initieel ter plekke wilden doden, maar dat ze daarvan hebben afgezien omdat er passage was. Naar aanleiding van dit incident diende hij klacht in, met de bedoeling in België bewijs te hebben dat hij bedreigd is geweest. Op 27 oktober 2019 verliet verzoeker El Salvador.

4.2. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek hebben voorgelegd (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoekers paspoort en identiteitskaart, zijn kaart van een levensverzekering, de kaart van het ministerie van financiën en het reservatiedocument van zijn vliegtuigtickets, hebben betrekking op zijn

identiteit, herkomst en reisroute. Deze elementen staat hier niet ter discussie. Er kan uit deze documenten evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot verzoekers persoonlijke problemen. Hetzelfde geldt voor de 11 fotokopieën van verzoekers tatoeages, die enkel het bestaan ervan aantonen.

Wat betreft de klacht die verzoeker neerlegde bij de politie op 27 september 2019, moet worden opgemerkt dat deze klacht is opgesteld louter op basis van verzoekers verklaringen over de voorgehouden gebeurtenissen op 21 september 2019. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt geen documenten bij met betrekking tot het verdere verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat zijn klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan verzoekers eigen verklaringen, dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen het gezag van de bendes verzetten of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechten-verdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.4. Vooreerst merkt de Raad in navolging van de commissaris-generaal op dat verzoeker slechts weinig weet over de persoon die hem zou willen vermoorden, met name D. Zo is verzoeker niet op de hoogte van de volledige naam van D. of diens broer L. (notities persoonlijk onderhoud 16 juni 2020 (hierna: NPO I), p. 13; notities persoonlijk onderhoud 28 juli 2020 (hierna: NPO II), p. 11). Waar verzoeker benadrukt dat bendeleden vaak aliases gebruiken of zich alleen laten benoemen door hun achternaam en nooit hun volledige identiteit zullen te kennen geven aan niet-bendeleden en nog minder aan hun slachtoffers, overtuigt hij niet. Verzoekers problemen met D. zijn ontstaan naar aanleiding van een confrontatie met zijn broer L. tijdens een voetbalmatch. Hij kan dan ook gemakkelijk de familienaam van L. hebben achterhaald en zo ook op de hoogte zijn van de echte naam van diens broer D. Dat verzoeker zich niet de moeite heeft getroost verdere inlichtingen in te winnen, tast zijn geloofwaardigheid aan. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeerde over zijn vervolger. Bovendien weet verzoeker evenmin uit welke wijk de familie van D. afkomstig is of waarom zij in de kolonie Amatepec kwamen wonen (NPO I, p. 10; NPO II, p. 12 & 13), kan hij niet zeggen hoe lang D. al lid was van de bende Barrio 18, noch hoe lang hij al leider is van de bende in zijn kolonie (NPO II, p. 12). Verzoeker is ook niet in staat te vertellen wat D. zijn concrete bezigheden zijn binnen de bende; hij komt niet verder dan te stellen dat hij de woordvoerder van de bende binnen de kolonie is (NPO II, p. 12). Gezien D. volgens zijn verklaringen de woordvoerder of leider was van de kolonie Amatepec, dezelfde kolonie waar verzoeker verschillende jaren heeft gewoond, is het niet aannemelijk noch ernstig dat verzoeker in deze omstandigheden dermate weinig over hem weet. Bovenstaande onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat verzoeker een uitstekende kennis heeft van de bende in het algemeen, doet hieraan geen afbreuk.

Verder stelt de Raad vast dat de houding van verzoeker niet getuigt van een ernstige vrees voor vervolging. Verzoeker verklaart dat het in El Salvador typisch is dat discotheeken en cafés door de bendes worden beheerst en dat men er niet zomaar naartoe kan als ze van een rivaliserende bende zijn (NPO I, p. 10). Daarnaast stelt hij dat de uitbater van de discotheek zelf ook een bendelid was en dat er nog een aantal andere bendeleden aanwezig waren onder wie twee bendeleden die hij kende uit de kolonie Amatepec (NPO I, p. 10, 16). Het is dan ook frappant dat verzoeker, nadat hij werd geslagen in juli 2016, een discotheek bezocht die onder controle staat van de bende Barrio 18 terwijl hij terzelfder tijd al problemen heeft gehad met deze bende. Verzoeker werd voordien immers al een aantal keer geslagen door bendeleden van Barrio 18 (NPO I, p. 10; NPO II, p. 13). Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees. Het algemeen betoog in het verzoekschrift dat ondanks de aanwezigheid van bendes in El Salvador het leven verder moet, overtuigt allerminst. In de mate dat de bevolking, en ook de jongeren, inderdaad een normaal leven trachten te leiden, zijn er geen redenen voor verzoeker, die reeds werd geviseerd door Barrio 18, om zo onachtzaam en roekeloos tewerk te gaan door doodleuk uit te gaan met zijn vrienden in een discotheek waarvan hij wist dat die onder controle staat van Barrio 18. De bewering dat er ook nog vijf collega's van het werk aanwezig waren en er dus een grote sociale druk was om te gaan, is weinig ernstig en weegt niet op tegen de beweerde vrees voor zijn leven. Dat dit een deel van zijn karakter is en hij vrije tijd verkiest boven zijn veiligheid, al evenmin. Gezien de ernst van de door verzoeker voorgehouden feiten en bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij zich hiernaar gedraagt en de nodige voorzorgmaatregelen neemt om zich te beschermen. Dat verzoeker dit volledig nalaat, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsvrees.

In dit verband moet tevens worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat D. pas na het incident in de discotheek besloot dat verzoeker moest sterven (NPO II, p. 13). D. heeft immers reeds verschillende malen voordien de kans gehad om hem te laten vermoorden, met name al die keren dat hij verzoeker in elkaar liet slaan. Verzoekers uitleg dat D. pas na het incident bij de discotheek beseftte dat verzoeker het verdroeg dat hij geslagen werd en daarom besloot dat hij moest sterven (NPO II, p. 13), overtuigt allerminst. Verzoeker verklaart dat hij reeds werd geviseerd sinds hij heeft gevochten met de broer van D. Dat een vechtpartij in een discotheek een dermate verzwarende factor zou zijn geweest voor D. dat hij dan pas oordeelde dat verzoeker moest sterven, is niet geloofwaardig. Daarbij komt nog dat verzoeker zijn problemen naar aanleiding van het incident bij de discotheek niet heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de DVZ, terwijl dit luidens zijn verklaringen bij het CGVS de aanleiding was voor Barrio 18 om hem te willen vermoorden.

Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij verklaringen gebruikt die worden genoteerd zonder de aanwezigheid van een advocaat en meent dat het interview bij de DVZ zelden in de ideale omstandigheden plaatsvindt, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van zijn verklaringen, nu er geen advocaat bij aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoeker maakte evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verzoeker gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen en hij de tolk goed verstond (NPO I, p. 2).

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en lacune. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden. De vaststelling dat verzoeker dit volledig onvermeld liet bij de DVZ, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze verklaarde problemen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees door D. te worden vermoord, blijkt eens te meer uit de vaststelling dat Barrio 18 verzoeker na het incident in de discotheek in 2016 op geen enkel ogenblik ernstige schade heeft berokkend in Santa Tecla noch werd hij tegen zijn wil terug naar Soyapango gevoerd. Nochtans wisten ze waar hij werkte en had zijn collega M. – die sinds oktober 2017 samen met hem in dezelfde winkel werkte – van de bendeleden de opdracht gekregen hem in het oog te houden en te controleren via welke weg hij zich naar het werk verplaatste zodat ze hem daar iets konden aandoen (NPO II, p. 5-6). Bijgevolg hadden de bendeleden verzoeker reeds veel eerder dan 21 september 2019 kunnen benaderen en hem iets kunnen aandoen indien ze dit zouden hebben gewild. Waar verzoeker betoogt dat bendes verkiezen om iemand gedurende een bepaalde termijn te achtervolgen, meermaals in elkaar te slaan, in het oog te houden en te controleren om na te gaan of ze die persoon op een bepaalde manier kunnen gebruiken voor hun business en aldus niet onmiddellijk overgaan tot moord in geval van een misstap, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker was, blijkens zijn verklaringen op het CGVS, immers reeds door D. ter dood veroordeeld na het incident bij de discotheek; er was dan ook geen reden meer om verzoeker – twee jaar nota bene – in het oog te houden en te controleren.

Wanneer hem wordt gevraagd naar de reden waarom Barrio 18 hem niet heeft kunnen doden in die twee jaar dat M. hem had bespioneerd, repliceert verzoeker dat M. ook nachtschiften had waardoor hij verzoeker niet altijd kon bespioneren en soms een maand moest wachten tot hij opnieuw de dagshift had (NPO II, p. 6). Hij licht hierbij in het verzoekschrift toe dat M. geloofwaardig te werk diende te gaan en zich moest plooiën naar de werkomstandigheden. Deze uitleg houdt echter geen steek. Indien de bendeleden hem daadwerkelijk wilden doden, dan hadden ze dit, ondanks dat shiftensysteem, in die twee jaar gemakkelijk kunnen doen. Verzoeker geeft weliswaar aan dat hij zich in een gebied bevond gecontroleerd door MS-13, met als gevolg dat Barrio 18 hem in die regio niet rechtstreeks kon raken, maar is dan weer in tegenspraak waar hij stelt dat M., die aan Barrio 18 gelieerd was, hem bespioneerde en in het oog hield via welke weg hij zich verplaatste naar het werk (NPO II, p. 5). De bewering dat M. geen bendelid is, maar eerder een persoon die zaken regelde voor de bende zoals bespioneren, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien verklaarde verzoeker dat bendeleden van Barrio 18 wel in de hoofdstraat van de kolonie konden lopen, maar niet de straatjes konden ingaan omdat ze anders in aanraking zouden komen met de andere bende (NPO II, p. 11), hetgeen dan ook betekent dat de bendeleden van Barrio 18, na tips van M. die hem bespioneerde, hem iets zouden kunnen aandoen

in die hoofdstraat indien ze dit zouden hebben gewild. Gezien de Salvadoraanse context, is de geduldige houding die de bendeleden aannamen gedurende twee jaar compleet ongeloofwaardig. De veronderstelling van verzoeker dat het daarnaast ook deel kan uitmaken van de werkwijze van Barrio 18 om tijd te laten voorbijgaan om hem dan bij verrassing te grijpen en zo onvoorspelbaar te zijn, kan gelet op de reputatie en gewelddadige werkwijze van bendes zoals die blijkt uit de beschikbare informatie niet worden aangenomen.

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat verzoeker 20 maanden op dezelfde plaats als M., die gelieerd is aan de bende 18, is blijven werken. De commissaris-generaal overweegt terdege: *“Geconfronteerd met de vaststelling waarom u nog tot juni 2019 heeft gewerkt op een plaats waar ook een bendelid van de 18 aanwezig was, stelt u dat hij geen bendelid was maar een medewerker van de bende, meer bepaald een postvatter die u bespioneerde en in het oog hield via welke weg u zich verplaatste naar het werk (CGVS 2, p. 5). Deze verklaring is niet afdoende aangezien [M.] minstens gelieerd is aan de bende 18 waardoor uw gedrag – met name blijven werken in de winkel samen met [M.] – niet verenigbaar is met de ernst van uw verklaarde vrees en uw verklaring dat [M.] u bespioneerde om u iets te kunnen aandoen (CGVS 2, p. 5 & 6).*

Wanneer u deze vraag nogmaals wordt gesteld, antwoordt u volledig naast de vraag door te stellen dat u door zijn gebaren wist dat hij een medewerker van de bende was en dat de tolvrije zone in Santa Tecla waar uw werk was gevestigd vooral onder de controle is van MS, wat wil zeggen dat de bende 18 daar niet rechtstreeks terecht kan om u iets aan te doen (CGVS 2, p. 5 & 6). Echter, ook hiermee heeft u geen afdoende uitleg gegeven voor de vaststelling dat u tot juni 2019 bent blijven werken in de winkel.” Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees.

Verzoeker stelt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat hij van februari 2018 tot augustus 2018 zes dreigtelefoontjes kreeg waarbij hem werd gezegd dat hij moest terugkeren, zo niet zouden ze zijn moeder aanvallen (NPO II, p. 7-8). Over deze dreigtelefoontjes heeft verzoeker echter niets laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de DVZ. Dit nalaten ondergraaft verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen hierover. Wat betreft verzoekers opmerkingen over het interview bij de DVZ, volstaat het te verwijzen naar de desbetreffende overweging zoals hoger uiteengezet.

Ook de beweerde achtervolgingen van zijn moeder, maakt verzoeker niet aannemelijk. Hij verklaart dat de bendeleden na zijn ontslag zijn moeder begonnen te achtervolgen om te zien of zij wist waar hij was en geeft hierbij aan dat zijn moeder dit zelf niet merkte (NPO I, p. 12; NPO II, p. 3). Wanneer verzoeker wordt gevraagd hoe hij weet dat ze zijn moeder volgden zonder dat ze dit zelf wist, repliceert hij ontwijkend door te stellen dat ze hem enkel op het werk via M. wisten te lokaliseren maar ze niet exact wisten waar hij woonde, waardoor ze zijn moeder begonnen te achtervolgen in de buurt waar hij woonde en kwamen bespioneren of hij daar langs wandelde (NPO II, p. 9). Verzoeker voegt toe dat dat de enige uitleg is die hij er aan kan geven omdat er een hele periode was dat hij en zijn moeder elkaar niet zagen waardoor er geen andere logica is dan dat ze zijn moeder aan het bespioneren waren. Deze uitleg is echter weinig verhelderend. Het is duidelijk dat verzoeker niet verder komt dan loutere veronderstellingen.

In dit kader moet bovendien worden opgemerkt dat verzoekers moeder nog steeds op hetzelfde adres woont in Soyapango (NPO I, p. 4). Sinds zijn vertrek heeft zij geen problemen meer gekend met bendeleden (NPO II, p. 10, 11). Nochtans hebben bendeleden ermee gedreigd zijn moeder aan te vallen en te folteren als hij niet zou terugkeren naar de kolonie Amatepec en hiervan een video naar verzoeker op te sturen (NPO I, p. 11; NPO II, p. 8, 11). De vaststelling dat zijn moeder nog steeds op hetzelfde adres woont en geen problemen heeft gekend met de bendeleden, ondanks de geuite dreigementen, is een zoveelste aanwijzing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas.

Ook verzoekers gedrag inzake de gebeurtenissen op 21 september 2019 en de daaropvolgende periode tot zijn vertrek uit El Salvador op 27 oktober 2019, getuigt niet van een ernstige vrees. Zo ging verzoeker, ondanks de geuite bedreigingen, op 21 september 2019 voetballen op een voetbalplein vlakbij zijn huis in de kolonie, terwijl de leden van Barrio 18 wisten in welke kolonie van Santa Tecla hij leefde (NPO I, p. 12; NPO II, p. 10). Zijn uitleg dat men bang kan zijn maar dat dit niet wil zeggen dat men niet mag genieten van de dagen en hij dus zijn voetbal niet wilde opgeven, biedt gezien de ernstige situatie waarin hij zich bevond, geen verschuiving voor zijn onachtzaam en roekeloos gedrag. Van verzoeker, die sinds zijn verhuis naar Santa Tecla werd bespioneerd door Barrio 18 en dreigtelefoontjes kreeg op zijn werk, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer voorzorgsmaatregelen zou genomen dan alleen zijn moeder niet meer te bezoeken, simpelweg van telefoonnummer te veranderen

en zijn baas te vragen om hem te voeren en later zijn opzegperiode te laten vallen. Dat hij een dermate groot risico nam door te voetballen op de parking van het voetbalveld in Santa Tecla, goed wetende dat Barrio 18 hem in de gaten aan het houden was, stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees door D. te zullen worden vermoord.

In dit opzicht is het tevens frappant dat verzoeker voor 15 augustus 2019 geen enkele poging ondernam om het land te verlaten (NPO I, p. 10-12). Zoals hoger is gebleken, was het voor verzoeker nochtans reeds sedert oktober 2017 duidelijk dat hij ook na zijn verhuis naar Santa Tecla niet verlost was van Barrio 18. Vanaf dan merkte hij immers op dat hij werd bespioneerd door M. en kreeg hij ook tussen februari en augustus 2018 verschillende dreigtelefoontjes. De verwijzing door verzoeker naar zijn ontslag op 23 juni 2019 waarna hij 'al' een anderhalve maand later een reis boekte naar België, is dan ook niet ernstig. Hetzelfde geldt waar verzoeker het incident van 21 september aanhaalt en kort daarop zijn vertrek. Bovendien had verzoeker zijn reis naar België op 15 augustus 2019 geboekt, ruim voor dit laatste incident (NPO I, p. 7; map met documenten, document 6).

Verzoeker bleef gedurende die kleine twee jaar gewoon in zijn huis in Santa Tecla wonen en zelfs 20 maanden op dezelfde plaats werken als M., die is gelieerd aan Barrio 18. Verzoeker leidde dus geen ondergedoken leven. Dergelijke houding stemt niet overeen met de door hem beweerde vrees. Immers, indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij reeds eerder het initiatief zou hebben genomen om het land te verlaten of minstens iets zou hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat hij daarentegen al die tijd kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleef wonen en werken, valt hiermee moeilijk te rijmen. De bewering dat hij zijn reis diende voor te bereiden en het nodige geld diende te verzamelen, kan niet worden aangenomen. Gezien de ernst van de door verzoeker beweerde bedreigingen mag immers worden verwacht dat hij alle middelen inzet om zichzelf onmiddellijk in veiligheid te brengen. Ook deze houding ondergraaft verzoekers nood aan internationale bescherming.

Alles samengenomen hecht de Raad geen geloof aan de bewering dat verzoeker door bendeleden van Barrio 18 werd gevisieerd.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat, hoewel hij nog geen problemen heeft gekend door zijn tatoeages, niet kan worden uitgesloten dat dit geen probleem zal vormen voor hem, wijst de Raad op wat volgt.

Het enkele gegeven dat verzoeker tatoeages heeft op zijn lichaam, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet individueel en in concreto worden aangetoond. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke nu hij niet verder komt dan het aanhalen van algemene informatie. Uit deze informatie blijkt overigens dat enkel zichtbare tatoeages wantrouwen wekken en vooral tatoeages met het nummer 13 of 18 bedekt moeten blijven; bendeleden controleren immers de huid op tatoeages van rivaliserende bendes. Uit de door verzoeker bijgebrachte foto's van zijn tatoeages blijkt echter nergens dat hij tatoeages heeft met het nummer 13 of 18. Bovendien kunnen al zijn tatoeages worden bedekt. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op zijn verklaring dat hij in het verleden nooit problemen heeft gekend omwille van zijn tatoeages, maakt verzoeker zijn vrees niet aannemelijk.

4.5. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.6. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders

die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*”.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door Barrio 18 niet geloofwaardig. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond; evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geviséerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een

“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegeïmpliceerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïmpliceerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeïmpliceerd geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De in het verzoekschrift aangehaalde rapporten zijn immers verouderd of liggen in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gebaseerd.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker

gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES